

кътъ, фразата, речника, носятъ пълния печатъ на времето си.

Въ този жанръ е цѣлото дѣло и значението на Иванъ Кириковъ. То му подчертава мѣстото въ реда на другитѣ отъ поколението му. То задължава историка да не отмиве името му, но да го занесе на страницитѣ на литературното ни развитие.

Ив. Радославовъ

По едно време, когато П. Ю. Тодоровъ бѣ току що налучкалъ пжтя си, когато неговитѣ идилии се посрѣщаха съ недовѣрие отъ литератори и публика като нѣщо пресилено, като изкуствено присѣждане на чужди думи и чуждо съдържание върху нашенски мотиви, неговия другарь отъ детинство Иванъ Кириловъ повѣрва въ това въ сжща посока. Само, че докато П. Ю. Тодоровъ се ограничи въ миниатурата или камерната драма, Кириловъ се почувствува поблазненъ отъ по широкитѣ форми: отъ повестъта и отъ романа, а така сжщо и отъ театъра, като преживѣлица. И преди двадесетъ години той започна неуморно да твори въ тая насока. Измежду българскитѣ писатели той е единъ отъ ония, който е най-много литераторъ, най-много е човѣкъ на бѣлия листъ хартия и на перото. И отъ книгитѣ му и отъ разговоритѣ съ него се схваща веднага, че макаръ отъ двадесетъ години Кириловъ да е и сждия и добъръ сждия (днесъ той е членъ на Апелативния сждъ въ София), се пакъ най-хубавото въ живота му, зарадъ което чувствува, че има смисълъ да се живѣе, е литературата, е тихия вечеренъ часъ, когато писателътъ се уединява на писмената си маса и се отдава на оная сладка мжка, която е творчество.

Само заради тая, днесъ тѣй рѣдка, любовъ къмъ литературата, зарадъ упорството, съ което отъ толкова време работи, безъ да се смуцава отъ враждебностъ, отъ мълчание на критика, отъ материални затруднения, Иванъ Кириловъ заслужава внимание и уважение. Но за добра негова честъ, не само на това основание е достоенъ той да бжде поменатъ въ редоветѣ на писателитѣ ни, а още и заради редицата негови художествени качества, които проличаватъ по-ясно сега когато